

המקור בנים

בס"ד גליון מ' פרישת בלק התשע"ט

גליון שבועי להניכי הישיבות בני התורה המקור בנים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

מאמדי בפנימיות הפרשה, משרשי הדברים עד לעובדא ולמעשה

הדשרני קרבתי

~ משה לעומת בלעם ~

ה. מה היה המשא ומתן בין בלעם לבין השם יתברך. מדוע בתחילה אמר לו השם יתברך 'לא תלך עמם', ואחר כך אמר לו 'לך עם האנשים'. ואחר שנתן לו רשות, מדוע 'זיחר אף ה' כי הולך הוא'. ואחר כך שוב אמר לו המלאך 'קום לך אתם'.

ו. מדוע היה בלעם בטוח בעצמו שיצליח לפתותו כביכול, ולקבל רשות לקללם ח"ו. ומדוע היה צריך את גם האתון כדי לבנותו כל כך. ומה היה עניין הקרבנות שהקריב.

ביאור הפשט

א. **פחד מואב:** רש"י מפרש שהפחד שלהם היה מחמת שראו שאפילו סחון שהיו בטוחים עליו, לא עמד בפני בני ישראל. ומבאר 'כלהוך השור את ירק השדה' שכל מה שמלהך השור אין בו סימן ברכה. והרמב"ן מפרש שמואב היו אומה קטנה ולכן חששו יותר מאחרים, ואמנם לא חששו על עצמם כי ידעו שישראל אסורים להילחם בהם, אבל חששו שילחכו את כל סביבותם, וממילא יהיו צריכים לתת להם מסים. וראה באור החיים הקדוש שמבאר הקשר בין מואב למדין, ומה היו הסיבות שהביאו אותם לקרוא לבלעם.

ב. **קללה:** באור החיים הקדוש מבאר, שבוודאי מי שאין מניע לו רע, לא יארע לו כלום על ידי קללה, כי קללת חיים לא תבוא. אבל יכול להיות בני אדם שמצד מעשיהם מניע להם פורענות, אלא שהשם יתברך מאריך להם אף, או שיש להם זכויות שבשכילם מתעכבת הפורענות. וכאופנים הללו – אם מתעוררת מדת הדיון, או שמניע אדם ומקלל אותם – עלולה להגיע אליהם הפורענות שמניע להם.

ג. **בלק ובלעם:** בלק היה קוסם יותר מבלעם (רש"י והרמב"ן). אך בלעם היה 'כוחו בפיו' וכמו שאמר לו בלק 'כי ידעתי את אשר תברך מבורך ואשר תאור יואר'. ומחמת שידעו שכוחם של ישראל הם על ידי משה 'שכוחו בפיו', הוצרך לקרוא לבלעם שכוחו בפיו. ובוואמת, בלק לא כבד את בלעם כלל (וכפי שמבאר האור החיים בכמה מקומות בפרשה) איך שבלק התייחס אליו כביוזין, אלא שכלפי חוץ התנהג אליו בכבוד כי היה צריך לו. וכך דרכו של השקר שבאמת הוא מבוזה בעיני אנשיו עצמם, כמו שאמרו חז"ל 'סהדי שקרא אאוגרייהו זילי'.

ד. **נבואת בלעם:** בדברי רש"י מבוואר שכדי שלא יהיה פתחון פה לאומות, נתן להם נביא כמו משה. אמנם בוודאי היה חילוק בצורת ההתגלות, שלא נתגלה אליו בכבוד אלא בדרך מקרה ובלילה (רש"י ורמב"ן). ובדברי האור החיים מבוואר עוד חילוק שבלעם היה צריך להתנבאות על ידי 'משל' ולא 'במראה'. ועדיין צריך ביאור.

ה. **המשא ומתן:** בדברי הרמב"ן מבוואר שבתחילה אמר לו השם יתברך: לא תלך עמם לקללם, ואחר כך כשהתעקש, אמר לו: אם אתה רוצה לילך עמם 'כדי לברך' אתה יכול לילך. אמנם בלעם לא אמר להם כך, אלא קם והלך עמם, כביכול כדי לקלל. ועל זה 'זיחר אף ה' כי הולך הוא', כי יש בזה חילול ה'

פרישת בלק עומדת בפני עצמה. פרישה זו היא אמנם חלק מהמשה חומשי תורה בכלל וחלק מהחומש במדבר בפרט, אבל היא נחשבת גם לספר בפני עצמו. וכמבואר בדברי חז"ל (בבא בתרא יד) 'משה כתב ספרו וספר בלעם', כאילו יש שני תורות: המשה חומשי תורה, ופרישת בלק.

וכבר נתייגעו בזה המפרשים לבאר מה המיוחד בפרשה זו. ובפשטות, משום שפרשה זו אינה מתארת כלל את המשך המעשה של משה רבינו ודור המדבר, אלא מספרת מעשה שלם שנעשה כביכול 'מאחורי גבם' וללא ידיעתם, ולולא מה שגילה השם יתברך 'זכר נא מה יעין בלק' וגו' לא היינו יודעים מזה. נמצא שזה מעשה מסוג אחר.

אמנם בוודאי עוד דברים בנו, ויש יסודות מיוחדים בפרשה זאת, שעומדים בפני עצמם כמו ספר שלם. במקביל ליסודות הרבים של המשה חומשי תורה שעומדים בפני עצמם. ולשם כך יש ללמוד ולהבין את פנימיות המעשה של בלק ובלעם, ולהוציא מתוכם את היסודות הפנימיים הללו, כמבואר בספרי הצדיקים.

* * *

פרישה זו נחלקת לשלשה. החלק הראשון הוא סיפור המשא ומתן בין בלק ובלעם, ובין בלעם להקב"ה – עד שהגיע אל בלק. החלק השני הוא הקללות שנהפכו לברכות. והחלק השלישי הוא עצת בלעם ונפילת בני ישראל בהטא בנות מדין, עם מעשה זמרי ופנחס.

בכל אחד מהם יש הרבה עניינים תמוהים שיש לתת עליהם את הדעת, ולראות איך הכל הולך אל מקום אחד. במאמר זה נעסוק בעז"ה בחלק הראשון, ובמאמר הבא [פרישת פנחס] נעסוק אי"ה בחלק השלישי, ועוד חוץ למועד אי"ה לעסוק בחלק השני.

הקישויות בפרשה

א. מה היה החשש של בלק ומואב מפני בני ישראל, יותר משאר האומות. והלא אדרבה, מואב לא היה להם לחשוש שהרי ישראל נצטוו שלא להילחם בהם. ומדוע כינו את החשש 'כלהוך השור את ירק השדה'.

ב. אם חששו מהם, מדוע לא נלחמו בהם. ואם ידעו שלא יצליחו, מדוע חשבו שעל ידי קללה כן יצליחו. ובכלל, יש להבין את עניין הקללה איך היא פועלת – אם מניע לאותו פלוני רע, יהיה לו גם בלי קללה, ואם לא מניע לו, מדוע יקבל רע על ידי הקללה.

ג. מה ההבדל בין בלק לבלעם, ומי מהם היה מכשף יותר גדול. כמו כן יש להתבונן האם בלק 'אחז' מבלעם וכבד אותו או לא, ומדוע.

ד. מה הייתה דרגת נבואתו של בלעם, ואיך אפשר להבין שבלעם הטמא היה לו בכלל דרגה של נבואה, ועוד בדרגה מקבילה לזו של משה רבינו.

כאילו הסכים השם יתברך חלילה לקלל את בניו. וגם כשיראו אחר כך שלא קללם אלא ברכם, ייראה כאילו השם יתברך נמלך שוב ושוב, ובאמת 'לא איש א-ל ויכזב'.

והאור החיים הקדוש מבאר, שמצד אחד רצה השם יתברך שלא ילך, כדי להראות שאינו מסכים חלילה לקלל את עם ישראל. אמנם מצד שני לא רצה למנעו, כדי שלא ייראה כאילו השם יתברך חושש שאם ילך יצליח ח"ו לקלל. ולכן בתחילה אמר לו 'לא תלך' כדי להראות לו שהוא שולט עליו, ואחר כך אמר לו שאם הוא רוצה הוא יכול לילך, כי אינו חושש מכך שילך.

אמנם הוסיף ואמר לו 'אם לקרוא לך באו האנשים', כלומר, אם אתה חושב שתרוויח מזה, אתה יכול לילך. ובזה רמז לו שאם יבדוק העתידות יראה שאינו הולך להרוויח מזה אלא להפסיד הכל. ואם היה בודק, בוודאי לא היה הולך, אבל מרוב שנאתו לא בדק, ועל זה זי"ה אף ה' כי הולך הוא'.

ו. **האתון והקרבנות:** בדברי הו"ל מבואר שידע את השעה שהקב"ה כועס והיה בטוח שיקללם באותה שעה, אבל באותם ימים לא כעס. ובדברי רש"י מבואר, שהקריב קרבנות כנגד כל מה שהקריבו האבות. ולכן היה בטוח שיצליח לפתותו.

והרמב"ן מבאר סוד עמוק בעניין הקרבנות, ומבאר שרצה לעורר את רצון ה' אליו על ידי הקרבנות [וכפי שיתבאר להלן]. ובאור החיים הקדוש מבואר שהקב"ה אמר לו לעמוק בענייני כישוף וכיוצא, אבל לא אמר לו לעמוק בעניינים שבינו לבין קונו, ולכן הוכרח לעסוק בקרבנות, תחת העיסוק בטומאותיו להבדיל.

ולגבי האתון, הרמב"ן מבאר שפתיחת פי האתון היתה כדי להראותו שאין כוחו בפיו אלא מהשם יתברך, ואם ירצה גם האתון ידבר. ואם כך, אל לו להעלות בדעתו שיוכל לקללם.

ביאור הפנימיות

בלק ובלעם הם שתי קליפות, שהם השורש של כל הטומאה שבעולם. והם אלו שעומדים בכל כוחם להסתיר ולמנוע את הקדושה - שלא תתגלה ותתפשט בעולם, ולכן כאשר בני ישראל רצו להיכנס לארץ ישראל, שזה הוא הרגע של התגלות הקדושה - הם התעוררו לפעול בכל כוחם כדי למנוע זאת, וכפי שיתבאר להלן על פי הספח"ק קדושת לוי וליקוטי הלכות (הלכות ברכת השחר ה).

השור ועשב השדה

והנה פעולת הקדושה - היא לחבר את כל העולם להשם יתברך; דומם, צומח, חי ומדבר. והחיבור הזה נקרא בשם 'לחודך השור את ירק השדה'. כי החיבור להשם יתברך נעשה על ידי שיהודי משתמש עם הדברים שבעולם, ועושה בהם מצוות, וכך מתחברים כל הדברים שבעולם להשם יתברך.

אמנם יש דברים שאין בהם מצוות, וכגון 'עשב' שהוא גדל מעצמו ואין בו מצוות של 'לא תחרוש בשור ובהמור' ולא מתנות עניים, וגם אינו ראוי לאכילה ואין בו ברכת הנהנין וכדומה. ולכן סיבב השם יתברך שהשור אוכל את עשב השדה, ואחר כך כשאוכלים את השור, ובזה הרי יש הרבה מצוות, ממילא מתחבר גם העשב שבקרבו אל הקדושה.

ומזה חששו בלק ובלעם. כי ידעו שכאשר ייכנסו עם ישראל לארץ ישראל, אזי כל מקום וכל אומה שיכבשו, יתהפך על ידם לחלק מהקדושה. ואפילו מואב, שאינם יכולים להילחם בהם ולכבוש אותם, יכולים לעשות זאת באמצעות אומה אחרת שתכבוש את מואב, וכך יהפוך מואב לחלק מאותה אומה, ואז כשיכבשו את אותה אומה, ממילא יתקנו גם את מואב (כמו המהלך של השור ועשב בשדה) ולכן חששו מזה מאד.

בלק ובלעם - שתי קליפות

והנה בלק ובלעם הם שתי מיני קליפות שונות זו מזו. וכמבואר בדברי זוהר הקדוש, שבלק היה עמוק בכשפים על ידי 'ציפור', ובלעם היה עמוק ב'השגות' של טומאה, על ידי כל מיני טומאה שמימא את עצמו, והלך להרי החושך (שנקראים 'הררי קדם') כדי ללמוד את החכמות הרוחניות של הטומאה.

נמצא שכח הטומאה של בלק, הוא כח של 'כשפים', דהיינו כוחות הטבע. וכח הטומאה של בלעם, הוא כח של 'ידיעות', דהיינו כוחות רוחניים. וכל אחד מהם יש בו סכנה מיוחדת שאין בהברו. הסכנה של בלק היא שבא להילחם, וכנגד האמונה הוא מגלה כוחות של כשפים וכוחות הטבע, ובזה מחליש את האמונה. והסכנה של בלעם, היא שאינו בא כלל להילחם, ואינו נראה כלל כרשע וכופר, אלא אדרבה כצדיק רוחני ובעל השגות, אבל הוא בא לשבש את האמונה בדרך רוחנית, וכדלהלן.

בלק, נלחם בעיקר עם צעירי הצאן, שעדיין אינם יודעים בין ימינם לשמאלם, ולא התחנכו על האמונה הקדושה. והוא בא ומלמד אותם את חכמת הטבע, ובזה עוקר מהשורש את האמונה. ולכן עיקר חששו היו מ'כלחודך השור את ירק השדה', כי זה בעצמו מה שהוא רוצה לעשות: לעקור את עשבי השדה שהם בני הנעורים.

אבל מול בני ישראל אינו יכול, כי יש להם את משה רבינו והצדיקים, שכבר חינו אותם לאמונה. ולכן, היה צריך את הכהן של בלעם, שהוא בא באיציטלא של צדיק שבא ללמד אמונה, אבל מסלף ומעוות אותה. ובאמת אין בו כח לא לברך ולא לקלל, אלא שהוא יודע מתי צריך להיות לפלוני ברכה, ובא ואומר לו כך וכך יהיה, ונדמה לפלוני שזה מחמת ברכתו ובאמת אינו כן. וכן יודע מתי הקב"ה כועס, ואז משתמש בזה ומקלל, ובאמת אינו מחמת קללתו.

||| המשך בעמוד י

זכויות שיעורים ובתי-כנסת למקורבים!				
עיר	נושא השיעור	מגיד השיעור	יום ושעה	לפירוט
בני ברק	'תמימי דרך' הליכה עם תורה	לומדים בחבורה תורת חניכי הישיבות ב"ב	פעם בשבוע	0548487317
בני ברק קרית הרצוג	ליקוטי הלכות	לומדים בחבורה	מוצאי שבת בשעה: 10:00	0548496139
בני ברק קרית הרצוג	שיעור התחזקות	נושא פרשה	בכל ליל שבת מברכים	0548496139
בני ברק	התחזקות	רבנים שונים	יום שני בערב לבחורים	0548517128
בית שמש	חבורה ללימוד לקוטי מוהר"ן	לומדים בחבורה	יום שישי בשעה: 11:00 בבוקר	0548528387
קרית ספר	בית מדרש 'נצח ישראל'	תפילות \ שיעורים \ מלווה מלכה ועוד	יום שישי (מאחורי 'בר כל')	רח' מסילת יוסף 34 (מאחורי 'בר כל')
לדיווח על שיעורים ועוד נא להשאיר הודעה בקו חניכי הישיבות - ברסלב, בשלוחה: 72				

עזרו לנו להגדיל את ההפצה! ע"י תרומה במכשיר 'קהילות' חפשו: 'עלמא דאורייתא' תרמו וכתבו: עבור 'המקורבים' תזכו למצוות!

השיעורים הקבועים לשבת פרשת בלק ולשבוע פרשת פנחס						
יום	חודש תמוז	הדף היומי מסכת ערכין	מסנה ברורה עמוד היום 'דרשו'	ליקוטי מוהר"ן ח"א	ליקוטי הלכות חלק ז	העמוד היומי בזה"ק תיקוני זוהר
ז	י	כז	חזרה	נח.	מג	לז:
א	יא	כח	שצו, טז-יח	נח:	פז	לח.
ב	יב	כט	שצח, א-ד	נט.	פה	לח:
ג	יג	ל	שצח, ה-ו	נט:	פו	לט.
ד	יד	לא	שצח, ו-ז	ס.	פז	לט:
ה	טו	לב	שצח, ח-י	ס:	פח	מ.
ו	טז	לג	חזרה	סא.	פט	מ:
התורה הנלמדת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה ט.						

הערת מערכת: במדור זה 'נלך' עם כל תורה תקופה קצרה עד שנצטרף לחבורת 'תמימי דרך' העולמית האוהים כעת בתורה מ' וקי"ב

עבודת הלב \\\ פנינים על סדר התפילה לאור תורה זו

בתפילה יכולים לזכות לביטול לאו"ם ולהתפשטות הגשמיות

הנה עניין התפילה מבואר במאמר הזה שאז הוא עיקר הזמן שיכולים לזכות להתפשטות הגשמיות, ולעומת זאת מבואר שהעיקר הוא להמשיך ההארה הזאת לבחי' הישות, כשהזור לישותו ודעתו, וכדברי מוהרנ"ת האריך בזה לבאר שזהו כל סדר התפילה לעלות לביטול לאו"ם שלזה צריך לבטל כל הד' יסודות וזהו בחי' ד' עולמות שכנגדם הוא ד' חלקים בתפילה, ואח"כ צריך להזור מהביטול, ונלך בזה בדרך שיסד מוהרנ"ת, ונביא דבריו בזה ואח"כ נסדר הדברים עם מעט נופך.

וזה מוהרנ"ת [בליקוטי הלכות, הלכות כלאי הכרם ואילן הלכה ב אות ט-י] וזה בחינת תפלה שהוא בחינת בטול אל האין סוף כפי' בפאמר הנ"ל. ועל כן יש ארבע בחינות בתפלה שהם כנגד ארבעה עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה בידוע, דהינו קרבנות ופסוקי דזמרה וברכת קריאת שמע ותפלת שמונה עשרה וכו' בידוע, כי בתחלה צריכין לתקן הארבעה יסודות שהם בשרשן בחינת ארבע אותיות השם, שזהו בחינת ארבעה עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה הנ"ל, כי אי אפשר לזכות לבחינת בטול הנ"ל כי אם בשמירתן כל המדות הנמשכין מארבעה יסודות שהם בחינת ארבעה עולמות הנ"ל בידוע.

ד' חלקים בתפילה

ועל כן צריכין בתפלה לסדר ארבע בחינות הנ"ל, דהינו קרבנות ופסוקי דזמרה וכו' כדי לקרר ולתקן ארבעה יסודות בחינות ארבעה עולמות הנ"ל ואז זוכין לבחינת בטול אל האין סוף שהוא כנגד תפלת שמונה עשרה שהוא כנגד עולם האצילות ששם עקר הבטול אל האין סוף.

ועקר הבטול הוא אחר שמסים השליה צבור תפלת שמונה עשרה שאז נופלים על פניהם ומוסרין נפשם לה' שזהו בחינת בטול אל האין סוף ועל כן אומרים ודוי קדם נפילת אפים שהוא בחינת הבטול, כי אי אפשר לזכות לבחינת בטול האין סוף כי אם על ידי ודוי דברים כפי' בפאמר הנ"ל.

עניין הקדישים

וזהו בחינת הקדישים שאומרים בין עולם לעולם, דהינו בין קרבנות לפסוקי דזמרה. וכן בין וישתבח ליוצר, כי אנו צריכין לתקן כל הארבעה עולמות שהם בחינת ארבעה יסודות שיהיה בלם קדושים וטהורים כדי שבלם יתעלו ויכללו למעלה למעלה ויתבטלו בלם באור האין סוף ואז נדע כי ה' הוא האלקים כפי' שזהו בחינת עלמא דאתי.

וזהו בחינת הקדיש שהוא הגדלת שמו הגדול ותברך, בחינת יתגדל ויתקדש שמה רבא, כי עקר הגדלת שמו ותברך הוא בחינת ה' אלקים שהוא שם מלא בחינת שם הגדול. כמו שכתוב (תהלים קד.) ה' אלקי גדלת מאד. הינו ששם ה' אלקים הוא גדול מאד, כי זה השם כשמתניח ונכקל יחד בחינת ה' הוא האלקים, זהו עקר גדלתו ורוממותו ותברך בחינת הגדלת שמו ותברך כמו שיהיה לעתיד שיהיה ה' אחד ושמו אחד כמבאר שם בפאמר הנ"ל.

כוונת הקדיש

ועל כן עקר כוונת הקדיש הוא ליחד ולחבר שלשה שמות אלקים עם שלשה שמות הוי"ו, הינו בחינת הנ"ל, בחינת ה' הוא האלקים ועל כן על ידי הקדיש נכלל עולם לעולם שלמעלה ממונו וכו'. כי עקר התפילה הוא בביהינה זו בבחינת ה' הוא האלקים, בבחינת פלו טוב דדעת שכל מארעותיו הם למטבתו, כי כל מה שעולין ונכללין מדרגא לדרגא ומעולם לעולם כל זה הוא בחינת בטול ואז לפי העליה והתפילה כן זוכין לדעת, דהינו להגדיל דעתו בכל פעם ולהבין שהכל למטבתו בחינת ה' הוא האלקים. שזהו בחינת הקדיש שפיו עולם לעולם שעל ידו עולין מעולם לעולם, כי הקדיש שהוא הגדלת שמו ותברך, בחינת ה' הוא

האלקים, זהו בחינת בטול שהוא בחינת עליה מעולם לעולם כפי' ועל ידי זה נטהרין ונתקדשין כל העולמות עד שזוכין אחר כך לבטול גמור אל האין סוף למעלה למעלה ואז זוכין לדעת גדול בשלמות ויודעין בידיעה שלמה שהכל למטבתו, שזהו בחינת ה' הוא האלקים, שזהו בחינת מה שמסימין התפלה בשלום, כי שלום הוא התהברות שני הפכים, דהינו חסדים וגבורות, דהינו לדעת שהכל למטבתו שזהו בחינת הבטול שזוכין כנגד התפלה כפי'.

קדיש בין גאולה לתפילה

ועל כן אין קדיש בין גאולה לתפלה, דהינו בין בריאה לאצילות, כי שם באצילות עקר הבטול ושם נכללין באין סוף בעצמו כפי' שהוא למעלה מן הדעת למעלה מכל התקדשות כמובן בפאמר הנ"ל שבשעת הבטול בעצמו אין שיה' לומר שהכל למטבתו כי שם אינו יודע מעצמו כלל בחינת ולא ידע איש, אפלו הוא עצמו לא ידע. ועל כן אין שיה' שם קדיש שהוא הגדלת הדעת לצאת ממהותו דקטנות למהותו דגדלות לדעת כי ה' האלקים והכל למטבתו, כי כל זה צריכין בעולמות שלמטה שצריכין להמשיך עליהם ההארה מבחינת אין סוף כדי לדעת זאת שהכל למטבתו, אבל שם באצילות שזוכין להבטול בעצמו שם איך שיה' המשיכת התקדשה והדעת, כי נתבטלין לגמרי בחינת אפלו הוא עצמו לא ידע כפי'.

נפילת אפים

ואחר נפילת אפים אחר הבטול אז הזורין בבחינת רצוא ושוב ואזי מאיר הרשימו אל הבטול לדעת כי ה' הוא האלקים ואז יודעין בשלמות שהכל למטבתו ואז נמשכין כל ההשפעות, כי עקר המשיכת השפע הוא על ידי הדעת הזה שהוא בחינת פלו טוב, בחינת דעת קנית מה חסרת ועל כן אומרים אחר כך סדר קדשה ותפלה לדוד וכו' שכל זה הוא בחינת המשיכת השפע מהדעת הנ"ל.

שיכור אסור להתפלל

ועל כן שכור אסור להתפלל, כי קדם התפלה עדין אין העולמות מתקנים ואז הינו הוא בחינת יין המשכר כפי' ועל כן בששזותה יין אי אפשר לו להתבטל באור האין סוף כפי' ורוצה להרם ולהעלות אל ה' למעלה מפרדתו פנים מאד שאינו קדוש וטהור ורוצה להרם ולהעלות אל ה' למעלה מפרדתו פנים מאד כזה כפי' ועל כן כשהוא שכור אסור לו להתפלל שהוא בחינת בטול אל האין סוף כי יתבלבל דעתו לגמרי ולא יוכל להתבטל כפי' ושוב בהדרגה בקדשה ובטהרה וכנ"ל עכ"ל.

ד' חלקים בתפילה כנגד ד' יסודות שזוכים לבטול

ומבואר שסדר התפילה הוא בחי' ביטול הד' יסודות, וע"כ יש ד' חלקים בתפילה, דהיינו ברכות השחר וקרבנות, פסוקי דזמרה, ברכות קרי"ש, ושמו"ע, שהם כנגד בחי' ד' עולמות אבי"ע וכמובא בזה"ק, שזה עצמו בחי' הד' יסודות ששרשם הם בחי' ד' עולמות הנ"ל, וכל חלק מיוחד בפרטות כנגד ביטול מידה אחת, ברכות השחר וקרבנות הם כנגד הדומם, שהוא בחי' ביטול העצלות והעצבות, פסוקי דזמרה הוא כנגד בחי' הצומח שהוא בחי' ביטול התאוות, קרי"ש וברכותיה הוא כנגד בחי' החי, בחי' ביטול הדברים במלים ולשה"ר, ושמו"ע כנגד בחי' מדבר שהוא בחי' ביטול הגאווה והישות, ויעו"ש מש"כ בפנים שאינו מבואר בפירוש בתורה מהו בחי' חי ומהו בחי' מדבר אבל זהו נטיית משמעות הדברים, וננסה קצת לבאר פרטי הדברים על דרך זה.

ברכות השחר וקרבנות הם בחינת ביטול העצלות והעצבות

ומתחילים בברכות השחר להודות על כל פרטי הבריאה, ובוהו אנו מקשרים את כל בחי' הישות שהוא בחי' גילוי המלכות, לשרשם לאו"ם, ועי"ז הוא עיקר השמחה, כי כשרואים את התגלות מלכותו יתברך זהו עיקר השמחה (ובכחי' ד')

מלך תגל הארץ ישמחו איים רבים ועוד הרבה פסוקים כיוצא בם, וזהו ג"כ עיקר בחי' הקרבנות שהם בחי' תיקון הבהמיות שהוא עיקר בחי' התגברות העצבות, ובקרבנות אנו מגלים את הדרך לקשר כל דבר בעולם לשרשו לאווא"ם, ועי"ז הוא עיקר ביטול העצבות, וע"כ אומרים אז אשרינו מה טוב חלקנו כי בזה נתבטל העצבות לגמרי ונתגלה איך שכל אחד מאיתנו הוא חלק מגילוי מלכות ה' בעולם, ועל כן מקדימים לזה פרשת העקדה שבזה נתגלה רזיונותו של אברהם אבינו (ועי' פסחים ד ע"א) לגלות מלכותו יתברך בעולם, כי בחי' ביטול העצבות מביאה לביטול העצלות והם תלויים זה בזה וכמבואר בפנים.

וזהו בחי' תמיד וקטורת, כי עיקר השמחה היא ע"י ביטול העצלות, שזה בחי' התמיד, שהיא העבודה התמידית בקביעות בכל יום שבזה עיקר הוריונות, אבל עיקר הגילוי הוא שגם במקומות הרחוקים גם שם יכולים לגלות מלכות ה' כי השי"ת רוצה בעבודתנו קרוצי העפר גושי החומר, שזהו בחי' הקטורת שמעלה את הברורים מהמקומות הרחוקים ועי"ז מתבטלת העצבות לגמרי, ואח"כ אומרים איזהו מקומן וברייתא דר"י שהוא בחי' הדרך של עבודת ה' שמתאים בכל מקום, שכ"ז בחי' ביטול העצלות והעצבות כי עיקר העצלות והעצבות הוא מהמת שנדמה לאדם שאין לו דרך ואופן לעבוד את השי"ת במקומו ומצבו, אבל כאן מתגלה תיקון הקרבנות שהוא בחי' גילוי מלכות ה' בתוך הבהמיות, ובאיזהו מקומן מתגלה יותר שיש דרך מיוחדת של עבודה וגילוי מלכות ה' בכל מקום ומקום [שזה בחי' עולה והמאת ואשם ותודה ושלמים שהם כמה מיני דרכי עבודה, וכן ברייתא דר"י הוא בחי' י"ג מידות שהתורה נדרשת בהם שהם דרכי העצה הנצרכת בכל פעם לפי ענייננו, וכ"ז מבטל לגמרי את העצלות והעצבות שנמשכים מדומם ובוזה יתבאר היטב מה שברייתא דר"י היא דייקא בתחילת ספר ויקרא שהוא עניין הקרבנות כי זה אותה בחינה וכנ"ל].

פסוקי דזמרה הם בחינת ביטול התאוות

ואחר כך פסוקי דזמרה הם בחי' ביטול התאוות, כי התאוות הם בחי' אהבות נפולות כידוע, ועיקר תיקון התאוות הוא בחי' אהבה דקדושה שזה בחי' פסוקי דזמרה שהם שיר ושבה להשי"ת ובכולן גילוי האהבה דקדושה, שמדגישים בהרבה פסוקים את עניין גילוי מלכותו יתברך גם במקומות הרחוקים ובין העכו"ם, כי זהו עיקר גילוי מלכותו יתברך, לידע שכל העולם כולו הוא רק גילוי מלכותו יתברך, כי כל הישות שבעולם נמשכים מרצון אין סוף ב"ה, ועי"ז עצמו עולה השיר והשבה להשי"ת בתכלית האהבה והדבקות עד שזוכים לבחי' ביטול התאוות.

קרי"ש וברכותיה הן ביטול הדברים בטלים ולשה"ר

ואחר כך קרי"ש וברכותיה הן בחי' תיקון הדברים בטלים ולשה"ר, שזה בחי' קבלת עול מלכות שמים של קרי"ש, 'ודברת בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך' וכו' ודרשו חז"ל 'בם ולא בדברים בטלים, וכן 'לדבר בם' וכו', וזהו כל עניין ברכות קרי"ש שמוזכרים איך שכל המלאכים כולם מושבחים ומפארים שמו הגדול, ובוזה אנו ממשכים גם על עצמנו עניין זה שכל דיבורנו יהיה רק בגדולת הכורא יתברך ולא ח"ו בדברים בטלים ולשה"ר, וכן באהבה רבה מבקשים ומתהננים ע"ז בפרשות שנוכה לדבר רק בדברי תורה ונוכה ללמוד וללמד וכו', ואח"כ באמת ויצבי מוזכרים גדולת הכורא וגדולת ישראל שזה ההיפך בתכלית מדברים בטלים ולשה"ר, ובכ"ז נכלל ג"כ עניין גילוי מלכותו יתברך שזה עיקר קבלת עול מלכות שמים שבקרי"ש, וכן כל הברכות קרי"ש סובכים על גילוי מלכותו יתברך [ובפרשות הקרי"ש עצמה בחי' ה' אחד שהוא ביטול כל הישות לאווא"ם, ועל פי דברי רבינו מתחדש נקודה נוספת בקבלת עול מלכות שמים שבקרי"ש, לידע שהכל הוא לטובה שהוא בחי' ד' אחד וכמבואר בפנים ודו"ק].

שמו"ע הוא ביטול הגאווה והישות

ואח"כ בשמו"ע עומדים לפני המלך בתכלית הביטול וע"כ עומדים בכוןן הרגליים להורות על ביטול התנועה כמבואר בכ"י (סימן צה) יעו"ש עוד, וזהו בחי' הכריעות וההשתחויות שבשמו"ע כמובא, כי אז זוכים לביטול הגאווה

והישות ע"י בחי' עמידה לפני המלך, וזה עצמו עיקר גילוי המלכות ע"י שמבקש על כל צרכיו ומודה על כל חסדיו יתברך.

נפילת אפים היא בחינת הביטול לאווא"ם

ואחר כך נפילת אפים שהיא בחי' תכלית הביטול לאווא"ם וכמבואר בלשון מוהרנ"ת הנ"ל 'עקר הבטול הוא אחר לשמסם השליח צבור תפלת שמונה עשרה שאין נופלים על פניהם ומוקרין נפשם לה' שזהו בחינת בטול אל האין סוף ועל פן אוקרים ודוי קדם נפילת אפים שהוא בחינת הבטול, כי אי אפשר לזכות לבחינת בטול האין סוף על ידי ודוי דברים כנ"ל בפאמר הנ"ל.

קדושא דסדרא וסיום התפילה הוא המשכת הדעת לתוך הישות

ואחר כך קדושא דסדרא וסיום התפילה שהוא הכל בחי' הורדת השפע כמבואר בלשון מוהרנ"ת הנ"ל, כי העיקר הוא להמשיך שפע הדעת לתוך בחי' הישות והדעת, שהוא כללות פרטי העולם, ולכן מסיימים התפילה בפסוקים שמגלים עוצם רחמי והסדי השי"ת, שע"ז ממשכים הארת הדעת למשך כל היום לזכות לידע שכל מאורעותינו הם לטובתנו, ובפרשות ממשכים בחי' שיר של יום שהוא בחי' המשכת השיר והשמחה משבת שאז מאיר הביטול לאווא"ם והדעת שהכל הוא לטובה, וקטורת שמגלה את מלכותו יתברך גם במקומות הרחוקים והנמוכים, ומסיימים בעלינו לשבח שהוא עיקר השמחה על שאנו מגלים מלכותו בזה העולם דייקא בבחי' קרוצי חומר וגושי עפר.

תפילת מנחה

'לעולם יהא אדם זהיר בתפילת המנחה', כי זה עיקר המעלה מה שמגלים מלכותו יתברך בתוך הישות, שזה בחי' תפילת מנחה שהוא בתוך היום שעומקים בו בענייני העוה"ז, ובתוך כל זה באים ומבטלים כל העניינים להשי"ת ובאים להתפלל, זהו עיקר שלימות גילוי מלכותו יתברך ועל כן היא עת רצון מיוחדת.

תפילת ערבית

לילה היא בחי' דין והושך ואז עלינו לגלות שבאמת הכל הוא לטובה וזהו בחי' תפילת ערבית שהיא בחי' גילוי האמונה בתוך ההושך, ועל זה סובב והולך כל תפילת ערבית וכפי שמתחילים 'אשר בדברו מעריב ערבים', שגם הערב וההושך הכל הוא חסדים, ומוזכרים שם כל שינויי הזמנים, ו'בתבונה משנה עיתים', כי כל שינויי הזמנים שרשם בבחי' עניין החסד והדין וכמבואר בביאור הליקוטים על המוכא בפנים באות ט, וכן 'אהבת עולם' הוא על אהבת השי"ת אותנו לעולם ועד, ומקבלים עומ"ש אף בעת ההושך והלילה כי אנו יודעים שהכל הוא לטובתנו מחמת אהבה שהקב"ה אוהב אותנו, וכן ברכת 'אמת ואמונה' סובב על האמונה בעת הגלויות שגם אז השי"ת לא הפתיר פניו מאיתנו אלא הוא מטיב עמנו ושומר עלינו תמיד [וכמבואר ברש"י ברכות יב ע"א], וע"כ אין אז נפילת אפים, כי עיקר בחי' נפילת אפים היא תכלית הביטול בבחי' ששם אין שום דין כלל, וכמבואר בדברי מוהרנ"ת וכנ"ל, וזה אי אפשר בלילה שבכל אופן הוא בחי' אחיזת דין.

תפילות שבת

הנה שבת היא הזמן של עליית המלכות לשרשה והתגלות אווא"ם, וכמובא בליקוטי הלכות (הלכות מצרנות הלכה ב אות ב) 'ועל פן על ידי שבת בחינת התגלות רעוא דרעיון, על ידי זה זוכין לבחינת נהלה פלי מצרים כנ"ל, כי שבת היא בחינת תשובה, שהוא בחינת ודוי דברים הנ"ל שעולין פל הדבורים בבחינת מלכות לשרשם, כי בשבת עולין פל העולמות לשרשם, כי שבת היא בחינת התפשטות הגשמיית, כי אז נתבטלין פל הישות על ידי השביתה ממלאכה ועבדוין דהל, שהוא בחינת ישות, כי שובתין וקטלין ממלאכה שזהו בחינת בטול אל האין סוף ואין נכלל הכל באין סוף דרעיון ואין זוכין לבחינת נהלה פלי מצרים, כי שם אין שום מצר וקבול כנ"ל, כי שם הוא פלו טוב פלו אהד, יעו"ש עוד (ועי' עוד ביקרא דשבתא), וע"כ אז מרכיב בתפילות ובשבחים להשי"ת, כי אז הוא עיקר תיקון התפילה שהוא ע"י הביטול לאווא"ם

וכנ"ל, וע"כ אומרים 'לכו נרננה' וכו' אשר בידו מחקרי ארץ' וכו' 'בואו נשתחוה ונכרעה' וכו' שכ"ז הוא בחי' ביטול כל הישות לאוא"ם, וכן אומרים אז 'מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה', כי אז מתגלה שהכל הוא חסד ויועו' ביקרא דשבתא שהארץ בזה שמזמור זה הוא גם בחי' וידוי וגם בחי' הודאה שעי' הוידוין).

תפילות ראש חודש

הנה ראש חודש הוא זמן תיקון ועליית המלכות, שהוא בחי' תיקון הלכנה כידוע, וכמובא ג"כ בסוף התורה שד' היסודות תלויים בתיקון הירח, ותיקון המלכות הוא בבחי' י"ב חדשים בבחי' י"ב שבמים וכמבואר בביאור הליקוטאים).

על הפרשה || פנינים על פרשת השבוע לאור תורה זו

עניין נבואת בלעם

עניין בלעם מבואר בדברי מוהרנ"ת בליקוטי הלכות והלכות חדש הלכה ד אות ז-ח) באריכות נפלאה, ויסוד הדברים שיש כח כיד האדם להמשיך על עצמו רוח נבואה, אלא שצריך להיות ראוי לזה ואם אינו ראוי הרי הוא פגם גדול, וע"כ ישראל קדושים נזהרים בזה מאוד, אבל בלעם רצה להמשיך על עצמו רוח נבואה יחד עם כל התאוות והמידות, וזהו פגם גדול.

עיקר הנבואה תלוי בקדושה

ונעתיק חלק מלשונו שם 'פי שלמות לשון הקדש שהוא רוח הקדש ותיקון הברית הם תלויים זה בזה כמו שמבאר שם, עיין שם. ועל פי אי אפשר לזכות לנבואה, לרוח הקדש דרך הקדושה כי אם מי שזוכה לתקון הברית בתכלית השלמות ועל פי משה רבנו שהוא אדון לכל הנביאים, כמו שכתוב, ולא קם עוד נביא בישראל כמשה. על פי הנה קדוש בקדושת הברית בתכלית הקדושה והפרישות. כמו שכתוב, ואתה פה עמד עמדי. וכן כל הנביאים של ישראל בלם היו קדושים ומהורים מאד בקדושת הברית. רק מהמת שלא הגיעו לקדושת משה על פי היתה נבואתם בבחינת אספקלריא שאינה מאירה רק משה וזה לתכלית שלמות הנבואה בבחינת אספקלריא המאירה, כי אי אפשר לזכות לנבואה שהוא רוח הקדש בבחינת שלמות לשון הקדש כי אם על ידי תקון הברית כנ"ל. וכפי מה שזכרנו לבחינת תקון הברית בן זוכה לנבואה ורוח הקדש כנ"ל.

זה לעומת זה

אבל את זה לעומת זה עשה אלקים שה' יתברך נתן פה הבחירה לאדם ועקר הבחירה הוא בבחינת עין הדעת טוב ורע שהוא בחינת נגה, בחינת לשון תרגום שהוא ממצע בין סטרא דקדושה שהוא לשון הקדש ובין סטרא דמסאבא שהם לשונות השבעים עממין ושם בבחינת תרגום, בחינת עין הדעת, בחינת נגה, שם עקר הבחירה והמתקלא, ומי שרוצה לזכות לעלות את הקדושה ולזכות ללשון הקדש בשלמות שהוא בחינת רוח הקדש אי אפשר לו כי אם בשמתגבר את עצמו בגבורה גדולה לכבש את יצרו ולשבר את כל המתאות והעקר לשבר תאות נאוף וכפי מה שמשבר תאותו בן מברר הטוב בעין הדעת טוב ורע הטוב שבתרגום וכו' ומשלים את הלשון הקדש בחינת רוח הקדש וכל מה שמשלים את הלשון הקדש יותר יש לו כח יותר על ידי הדבור של לשון הקדש להכניע את הרע הכולל ולבטל תאוה הנ"ל. וכן הוזרת הלילה עד שזוכה לשלמות לשון הקדש ולתקון הברית בשלמות וכנ"ל וכו'.

אבל הרשעים המכשפים שהם בלעם והכריזו הם אזלים פתר אפכא שהם עושין בהפך ממש, כי בלעם היה משקע ברע הכולל בתכלית החמא, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה על פסוק, ההפכן הספנתי. שהיה עושה עם האתון מעשה אישות וכו' ואף על פי כן רצה להמשיך על עצמו רוח מלמעלה בחינת רוח נבואה דרך התרגום שהוא עין הדעת שהוא לשון ארמי שדרך שם היה עולה לינק מהקדושה בבחינת מן ארם ינחני בלק מלך מואב, מן ארם' דיקא, הינו על ידי לשון ארמי לשון תרגום שדרך שם עליון הקלפות לינק מהקדושה בבחינת ארמי אויב אבי, כמבאר כל זה היטב בהתורה הנ"ל.

וע"כ אומרים אז הלל שהוא בחי' הביטול להשי"ת בשיר ושבה והלל, וכל ההלל סובב והולך על עניין זה של עליית המלכות, בבחי' 'מקימי מעפר דל', 'אבן מאסו הבונים היתה לראש פינה', ועוד פסוקים כיוצא בזה, שכל זה מגלה מה שדייקא בעת החושך, זה דייקא יסוד בניין המלכות, וזה בחי' 'בצאת ישראל ממצרים' שאז התגלתה מלכותו יתברך ואז היה בפשיטות ביטול כל הבריאה לשרשה, בבחי' 'ההרים רקדו כאילים' וכו', וזה מה שאומרים אז 'ברכי נפשי שמפרטים כל פרטי הבריאה, ואומרים על כל זה 'מה רבו מעשיך ה'', כי זה עיקר עליית המלכות לשרשה מה שכל פרטי הישות של הבריאה שהם בחי' התגלות המלכות, מתקשרים לשרשם לאוא"ם, ואולי זה בחי' ד' קרואים בתורה שבר"ה כנגד בחי' ביטול ותיקון הד' יסודות.

כי ה' יתברך ברא את העולם רק בשביל הבחירה פידוע, על פי נתן להבחירה פה גדול מאד מאד וקמו שהצדיקים יש להם פה לברר עין הדעת בחינת תרגום ולהשלים את הלשון הקדש ולהכניע על ידי זה רע הכולל לנמרי ולזכות לרוח נבואה דרך הקדושה כנ"ל, כמו כן להפך נתן פה לבלעם והכריז שאינם הפצים לשבר תאותם לשבר ולהכניע הרע שבפניו הדעת ולא די שלא שברו הרע שלהם ולא בברו עין הדעת בחינת תרגום אף גם התגבר בהם רשעיותם כל כך עד שהתגברו בתקף הרע שלהם לינק מהקדושה לעלות דרך העין הדעת, דרך התרגום, לינק מהקדושה להמשיך בחינת הלשון הקדש, בחינת רוח נבואה למקומות שלהם להמשיך עליהם רוח נבואה דרך הטמאה, דרך הרע שבפניו הדעת וכו' כנ"ל וכל מה שהתגבר יותר בתקף והמתו לא השפיל את עצמו נגד הקדושה, אדרבה, רצה להמשיך הקדושה חס ושלום למקומו להמשיך רוח נבואה למקומו הטמא, להגביר הרע הכולל על לשון הקדש להגביר חס ושלום ממשלת עמים שהם רע הכולל על ישראל חס ושלום שהם מרומים מקל לשון שהם בבחינת לשון הקדש, הפך הצדיקים שמכריזו התרגום בחינת עין הדעת ומשלימין את הקדושה ומכניעין רע הכולל לנמרי וזכין לרוח נבואה דרך הקדושה כנ"ל. והוא התגבר מהפך אל הפך לעלות דרך התרגום לינק מהקדושה ולהמשיך רוח נבואה בחינת לשון הקדש לעצמו דרך הטמאה כנ"ל.

כי ה' יתברך נתן זה הכח להבחירה שיהיה פה להאדם להמשיך הרוח דלעלא כרצונו או דרך הקדושה או להפך חס ושלום והעקר הוא הדבור שבו ברא ה' יתברך את העולם וכו עקר ההנהגה והממשלה. ועל פי דבור לשון מנהיג ומושל כמו דבר אחד לדור, כמובא בדרך ארצה אדונינו מורנו ורבנו זכרונם לברכה (בסימן ד) כי הצדיקים מושלים בדבורם, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, מהמת שהשלימו את הדבור לשון הקדש על ידי לשון תרגום על ידי שברו עין הדעת בשלמות וכנ"ל. ובלעם רצה להמשיך הדבור בגלות אצלו למשל בדבורו כרצונו על ידי שהתגבר בתקף טמאתו לעלות דרך התרגום, דרך עין הדעת לינק מהקדושה שהוא הדבור של לשון הקדש ולהמשיך הדבור לעצמו שבו ברא ה' יתברך את העולם ומסר את הדבור לכני אדם שיהיה להם פה בדבורם לשלט כרצונם, כי עקר הממשלה של כל אחד כפי בחינתו הוא על ידי הדבור שמשך מלשון הקדש שהוא שרש הדבור שהוא חיות כל העולם, כי בו ברא את העולם וכו מקים את העולם פידוע. ועל פי פאמת היה לו לבלעם ממשלה וכה גדול דבורו שהמשיך לעצמו דרך הטמאה, כמו שכתוב, פי ידעתי את אשר תברך מברך ואשר תאר יואר. והכל בכח הדבור שמשך לעצמו כנ"ל וכמו שפרש רש"י שנטלו עצה ממוזין ואמרו על משה, אין כהו אלא בפה אף אני נבוא עליהם באדם שבהו בפה וכו'. כי משה זכה לדבור של לשון הקדש דרך הקדושה על ידי ששבר ובטל הרע שבפניו הדעת לנמרי ובלעם להפך ממש וכנ"ל. ועל פי סברו בלק ובלעם שאם על ישראל שהם עקר בחינת לשון הקדש כנ"ל יוכלו להתגבר חס ושלום. ובאמת היו ישראל אז בספנה גדולה אבל השם יתברך המל על עמו ובגבלאותיו הנוראות סבב למוכת ישראל ועשה נסים ונפלאות גדולות להוציא בלעו מפיו כרצונו ובבחירתו בעצמו, יעו"ש עוד באריכות.

וכ"ז הוא העניין המבואר במאמר הזה שעיקר עבודת האדם הוא לבטל כל הד' יסודין וכל הישות שלו ואז יזכה לאוא"ם, אבל בלעם רצה להמשיך אוא"ם בלי לבטל עצמו, רק אדרבא המשיך את בחי' המלכות לתוך הסמ"א ע"י מעשיו

הערות וביאורים ||| פניני הערות וביאורים לפי סדר מהלך התורה

הטמאים וישראל היו אז בכסנה גדולה אלא שהשי"ת הוציא בלעו מפיו ע"י שהבהמיות שהכנים הוא באתון חורה ועלתה אל הקדושה, יעו"ש בדברי מוהרנ"ת, ויש להמתיק בזה על פי דברי רבינו שזה עלה בבחי' דיבורים דייקא שזה עיקר בחי' תיקון המלכות.

בגיא" זה בחינת איו, כמו שכתוב (ישעיהו מ): "כל היא ונשא". "בארץ מואב" זה בחינת מלכות, שרוד בא ממואב, שנשתלק משה בתוך איו סוף, בתוך רצון שברצונות, בתוך רעוא דרעיון, שהוא בחינת רצון איו סוף, המלבש ברצונות, בתמונות אותיות, בבחינת מלכות, כמו שכתוב: "בכל מקום שאתה מוצא גדלות", הינו מלכות בחינת רעיון, "שם אתה מוצא רעוא, רצון איו סוף:

זה "מול בית פעור" פי אמרו חכמינו, זכרונם לברכה (מדרש אגדה; מובא בתוספות סוטה יד.): "למה נקרא שמו פעור על שם שפוער פיו, פי בשפונמין במלכות, אזי יש לו כח לפער פיו בצרופים רעים, אבל משה שתמן מדת המלכות, על ידי זה לא היה יכולת ביד פעור לפער פיו. וזה: "ולא ידע איש", אפלו משה לא ידע, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (סוטה יד.), פי נתבטל לגבי איו סוף. וכל זה היה במוותו, אבל בודאי גם בחייו היה לו התפשטות הגשמיות, והיה מדבק את עצמו באור איו סוף, אבל ההתפשטות היה בבחינת: "החיות רצוא ושוב". פי הקדוש ברוך הוא רוצה בעבודתנו, כמו שכתוב: "ואבית תהלה מגושי עפר, מקרובי המר", ובשביל זה צריך שלא ישאר בו, אלא עד עת שיבוא הקדוש ברוך הוא בעצמו ויטל נשמתו:

זה שאנו רואים, שלפעמים נתלחב אדם בתוך התפלה ואומר כמה תבות בהתלחבות גדול, זה בהמלת ה' עליו, שנפתח לו אור איו סוף והאיר לו. ובשרואה אדם ההתנוצצות הזאת, אף על גב דאיהו לא חזי מזליה חזי (מגלה ג). תקף נתלחב נשמתו לדבקות גדול, לדבק את עצמו באור איו סוף, ובשעור התגלות איו סוף, לפי מנין התבות שנפתחו והתנוצצו, כל אלו התבות אומר בדבקות גדול ובמסירת נפשו ובכטול בחזונו. ובשעה שנתבטל לגבי איו סוף, אזי הוא בבחינת: "ולא ידע איש", שאפלו הוא בעצמו אינו יודע מעצמו:

אבל זאת הבחינה צריך להיות רצוא ושוב, כדי שיתקנם ישותו. נמצא בשוא בבחינת ושוב, אזי צריך להראות גם לדעתו. פי מתחלה, בשעת דבקות היה נתבטל הדעת, כמו שכתוב: "ולא ידע איש", ובשוא בבחינת ושוב, ששבו (לדעתו) לישותו, אז שבו לדעתו, ובששבו לדעתו, אז הוא יודע אחרות האיו סוף וטובו, ואזי איו חלוק בין ה' לאלהים, בין מדת הדין למדת הרחמים. פי באיו סוף איו שיהי, חס ושלום, שני רצון, פי השנויים אינו אלא בשני התמונות, אבל על ידי הדבקות של אדם באיו סוף, ששם איו שני רצון, פי שם רצון פשוט, ואחר כך נשאר בו רשימו מאהדות הזאת, ואחר כך נעשה בבחינת ושוב, אזי הרשימו מראה לדעת, שידע שכלו טוב וכלו אחר:

זה שאמר משה לדורו (דברים ד): "אתה הראת לדעת פי ה' הוא האלהים". פי משה הוא בחינת איו, ודורו הדבוקים אליו ראוי להם לדעת, הינו להאיר לדעת, בחינת איו סוף, בחינת רעוא דרעיון, בחינת: ה' הוא האלהים:

איו השי"ת הפין כביטול העולם לגמרי

הנה עניין זה הוא יסודי מאוד בכל המאמר, והוא שאע"פ שכל המאמר סובב והולך על עניין זה שצריך לבטל את כל הד' יסודות, ובפרט לבטל את הישות בתכלית, אין הכוונה להיות במצב הזה של הביטול, כי אדרבא השי"ת הפין בעבודתנו באופן שהעבודה תעלה דייקא מתוך המצב של גושי עפר וקרובי חומר וזה עיקר הנחת רוח לפניו יתברך, אלא שעיקר העבודה היא להמשיך את ההארה הזאת שנמשכת ע"י ביטול היסודות והמידות והישות,

[ט] וזה בכל פעם שבא אצל תלמיד חכם ומספר לפניו כל לבו, והתלמיד חכם הוא בחינת משה, שהוא בחינת איו, כמו שכתוב: "והחכמה מאין תמצא". ועל ידי זה אתה נכלל באיו סוף. וזה בחינת זרקא דאנדריקת לאתר דאתגטילת מתמן, שתחזיר את המלכות לאיו סוף, שהוא רצון שפכל הרצונות:

פי המלכות, שהוא בחינת אותיות הדבורים, כל אות ואת מלבש בה רצון השם יתברך. שרצון השם יתברך היה, שזאת האות יהיה לה תמונה כזו, ואות אחרת יהיה לה תמונה אחרת. נמצא, שרצונות, הינו תמונות אותיות הם התגלות מלכותו יתברך שמו. וכל אלו הרצונות, הינו התמונות נמשכין מרצון איו סוף, שאין בו תמונה. וכל הדברים והישות שבעולם הם מהאותיות, הינו מומלכות, פי ישות הוא מחמת המלכות, שרצה הקדוש ברוך הוא שיתגלה מלכותו בעולם, ועל ידי זה ברא את העולם מאין ליש, וכל הרצונות, הינו התמונות וכל הישות, הינו בחינת מלכות מקבלים חיותם מרצון איו סוף. כמו שכתוב (מגלה לא): 'בכל מקום שאתה מוצא גדלותו של הקדוש ברוך הוא, הינו מלכותו, הינו רצונות' שם אתה מוצא ענותנותו, הינו רצון איו סוף:

היודי דברים הוא בכל פעם מחדש

בזה מתבאר סיום העניין של היודי דברים, שעניין זה הוא בכל פעם מחדש שבא ומספר לצדיק כל ליבו [שזה תכלית בחי' ההתקשרות, מה שכביכול נותן את דעתו לצדיק ע"י ששופך את ליבו לפניו], והצדיק מורה לו דרך ישרה לפי שורש נשמתו, ע"י הוא נכלל באיו סוף, ועי"ז גם עולה המלכות לשרשה וכי כל אחד מישראל הוא חלק מהמלכות ובעלייתו להיכלל באוא"ם הוא מעלה את המלכות לשרשה לאוא"ם, כ"כ בביאור הליקוטם, ועניין זה מרומם ג"כ בסוף המאמר וכפי שיתבאר שם.

ביטול הישות של כל דבר בעולם לשרשו לאוא"ם

ומוסיף לבאר כאן נקודה נוספת יסודית מאוד בכללות המאמר] שכל דבר בעולם הוא בחי' אותיות והוא בחי' התגלות המלכות, ועל האדם לכולו בשרשו באוא"ם, וזה עצמו בחי' החזרת המלכות לשרשה, לאוא"ם, והמוכן בזה שזה גופא המושך של בחי' הביטול לאיו סוף, שכשם שצריך לבטל את כל היסודות והמידות והישות שבגוף האדם, כך צריך גם לבטל גם את כל הישות שבפרטי העולם, שהם בחי' התגלות המלכות, ועבודת האדם הוא לבטלם ולכללם ולקשרם בשרשם באוא"ם, ועי"ז עצמו יזכה גם לבטל את כל היסודות והמידות והתאוות, וכמו"כ כפי מה שזוכה להעלות בזה את המלכות לשרשה, כך יזכה להארת הדעת שכולו טוב [וכדלקמיה, כי שם בשורש הרצון באמת הכל טוב וכל החילוקים הם רק למטה, ובאמת כל החילוקים והשינויים שלמטה שרשם בבחי' החסד והדין שזהו עיקר ההתחלקות, וכפי מה שכולל את כל השינויים בשרשם באיו סוף, כך הוא כולל את הדין בשרשו ומגלה שהכל חסד, כן מתבאר בביאור הליקוטם], וזה עצמו עיקר הדרך שמקבלים מהצדיק, איך יוכל להתנהג תמיד בעניין זה לפי שורש נשמתו [ג"ז מבוואר בביאור הליקוטם ויעוי' לקמיה בביאור הרבב"ח עוד בזה].

זה בחינת התפשטות הגשמיות. פי פשוטה להפיל ברצון איו סוף, צריך לבטל את הישות שלו, וזהו שכתוב בזהר (חלק ב' פח): ששתלקות משה בשפת בשעתא דמנחה, שאז התגלות רעוא דרעיון, שהוא בחינת רצון איו סוף, שכל הרצונות מקבלין חיותם ממנו, וזה מחמת שפכל משה כל ישותו, כמו שכתוב (שמות ט"ו): "ונחנו מוח". וזה פרוש: (דברים ל"ד): "ויקבר אותו

להמשיכה לתוך המידות והיסודות והישות ולגלות שם מלכותו יתברך בכל פרט ופרט.

מוכרחים להארת הביטול כדי לזכות להארת הדעת בתוך הישות

והיינו כי מצד אחד מוכרחים להארת הביטול בתכלית, כי בלי זה אי אפשר לקשר את המלכות לשרשה בתוך בחי' הדעת והישות, ובשביל זה מוכרחים להארת הביטול, שכפי ההארה שזוכה בעת הביטול, כך יוכל להמשיך עניין זה בבחי' הישות והדעת שזוהו עיקר העבודה, וכפי מה שזוכה להתעורר כביטול היסודות, דהיינו לקשר את המלכות לשרשה בתוך מציאות התאוות והמידות והתמונות והישות, כך זוכה שיאיר לו אור הביטול לאין סוף יותר ויותר, וכפי מה שזוכה לביטול כך יזכה להארת הדעת יותר ויותר בעת שהזור מהביטול, וכך הזור הלילה עד אין סוף וזוהו בחי' שבת וששת ימי החול שעיקר הברורים הם רק בימי החול ובשבת אין ברורים, אבל כל הברורים של ימות החול הם רק בכח השבת וכמוכא.

העיקר הוא הברורים שנעשים בתוך הישות וזה בכח ההארה שמאירה בעת הביטול

ונעתיק בזה קצת מלשון מוהרנ"ת בליקוטי הלכות והלכות גבית חוב מהלקוחות ואפותיקי הלכה כ אה ה' וזוהו בחינת השבת העבוט פמה פעמים, כמו שכתוב, "השב תשיב" פמה פעמים. אמר הקדוש ברוך הוא, והרי נפשך עולה בכל ילדה ואיני מעבקה על פמה עונות, אף אתה השב תשיב. פי באמת השבת העבוט היא השבת הנפש ממש, פי הממון הוא הנפש, פמוכא בדרך רבנו פמה פעמים וצריך לקבל את המשכון ולהחזיר אפילו פמה פעמים, פי בשתלונה משלם לחברו הוא מחזיר הממון שהוא הנפש לשרשה וזוהו מעלה המלכות לשרשה פנ"ל, אבל בשתלונה הוא עני עדין ואין לו פמה לשלם ואין לו רק כסותה לדידה לתן למשכון. נמצא בשנותן לו המשכון פאלו נתן נפשו ממש פי הנפש לשרשה פעשירות כמו שכתב רבנו זכרנו לברכה (סימן ט) וזהו בחינת הסתלקות הנפש, אבל ה' יתברך רוצה בעבודתנו וכו' ועל כן אפילו בשלזכין לבחינת פטול צריך שיהיה הפטול בבחינת והחיות רצוא ושוב. פמכא פמאמר הנ"ל היטב, עין שם. פי צריך שלא ישאר שם פעת הפטול עד עת שיבוא ה' יתברך לפול פקדונו, פי הוא יתברך רוצה בעבודתנו, פי אף על פי שזוהו עקר התכלית להכלל בשרשו, אף על פי כן פהכרה לחזר אל תישות והגוף פדי לבר עוד ברורים, פי כל הימים אשר הצדיק חי הוא מברר ברורים, כמו כן ממש הוא בחינת השבת העבוט פמה פעמים זה בחינת והחיות רצוא ושוב, פי פשאחר פד מחזיר לו המשכון להעני הלונה אוי מחזיר לו חיותו ונפשו ונשלים מחסרונו קצת ויש פח לנפשו לברר ויכול להיות שיוכל לצאת מהענינות לגמרי על ידי זה וכן צריך להתנהג עמו פמה פעמים אויל יוכל להחזיק פידו לסמכו מפילתו להעלותו מהענינות. על ידי שפמלא פגימותו בכל פעם.

אף באמת על ידי שפמקבל את המשכון מהלונה על ידי זה חזר ועולה הדרך לשרשו פנ"ל ועל כן יכול להגיע מוכה להלונה פשאחר פד מחזיר לו את המשכון, פי נתחדש נפשו ששרשה פממון על ידי שפעתה לשרשה והורה בבחינת (איכה ג) חדשים לבקרים רבה אמונתך פי החזרת המשכון הוא ממש החזרת הנפש פנ"ל כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שאמר הקדוש ברוך הוא, והלא אני מחזיר לך את הנפש וכו' ועל כן על ידי שפמקבל המשכון ומחזירו מזה נעשה בחינת התחדשות הנפש ועל כן יש פח יותר פידו לברר ויכול לצאת מהענינות, פי זהו גם כן בחינת והחיות רצוא ושוב הנ"ל, פי בשביל זה צריך לעלות בכל פעם לשרשו פרצוא ושוב פדי להחדש נפשו ונשמתו פדי שיהיה לו פח יותר בעבודת ה' לברר ולהעלות ניצוצות יותר ויותר על ידי שפמחדש נשמתו בכל פעם על ידי הפטול פרצוא ושוב. והכן הדיכרים היטב היטב.

ויעוי עוד בליקוטי הלכות והלכות גבית חוב מהיתומים הלכה ד אה ה' ופי מברך שם בהתורה הנ"ל שאור האין סוף אינו נפתח לכל אחד בשונה פי אם פפי מה שזוכה פהמלת ה' עליו, וכל פד פכות הוא אומר פמסירות נפש ובהתלהבות גדול וכו', עין שם. וכל מי שזוכה שיהיה נפתח לו פיותר ויותר אור האין סוף פודאי יש לו פח יותר להאיר לאחרים ולהודיעם גדלתו ויתברך.

ומבואר בדבריו יסוד זה שהעיקר הוא לקבל ההארה ולהמשיכה לתוך החיים הפשוטים, עד שעיי"ז יזכה שוב להארה יותר גבוהה וחזר הלילה, וביאר להדיא שהעניין בזה כדי לברר הברורים, כי עיקר הברורים הוא דייקא במקום הישות והמידות, כי במקום הביטול לאו"ם שם אי"צ שום ברור והכל מבורר ועומד, ועיקר הברור הוא דייקא בעוה"ז בבחינת קרוצי עפר גושי חומר שלמרות זאת מקשרים את הדבר לשרשו ומגלים בזה מלכות ה', בזה מתברר הדבר ומתתקן, אבל דבר זה אי אפשר בלי הארת הביטול וע"כ מוכרחים לשני הדברים בדרך של רצוא ושוב.

העבודה היא כסדר ברצוא ושוב

כלל העניין שעיקר העבודה הוא כסדר ברצוא ושוב, כי מצד אחד צריך אתערותא דלתתא לבטל לגמרי כל הדי' יסודות ובפרט לבטל את הישות שלו, אבל המטרה היא לא להישאר בביטול אלא לקבל ההארה מהביטול לזמן שהזור מהביטול, לזכות לקשר את הדי' יסודות לשרשם אבל כדי לזכות לזה מוכרח איזה בחינה של ביטול שעיי"ז מאיר לו הארת הדעת שעיי"ז יוכל לעבוד את ה' ממקומו ולגלות את מלכות ה' בכל מקום ממש.

הדגשת הלשון בכל פעם ופעם שבא אל הצדיק

ויש להמתיק בזה את הלשון המבואר בתחילת אות זו שבכל פעם ופעם שבא ומספר כל ליבו הוא נכלל באין סוף, בכל פעם ופעם דייקא, כי באמת מוכרח שיהיה בזה בחינת כל פעם ופעם, כי א"א להיות כל הזמן בביטול, אלא עיקר העבודה היא לבוא לבחי' הביטול כדי לקבל משם הארה, ובכח ההארה הזו לחזור לישות שהוא בחי' המצב הרגיל, ושם להעלות את המלכות ולקשר כל בחי' של מלכות לשרשה, הן בכל התאוות והמידות, והן בכל התמונות והרצונות, לידע שהכל הוא בחי' התגלות המלכות והכל נמשך משרשו מאווא"ם, ועיי"ז זוכה לקשר את המלכות לשרשה ובאופן שהיא מתקשרת לשרשה אבל לא מתבטלת לגמרי וזהו עיקר תכלית התיקון.

אף בעת הביטול ההארה היא בתוך תיבות ואותיות

וכמו"כ יש להתכונן בלשון רבינו שגם בעת הביטול הרי ההארה היא ב'מניין תיבות ואותיות' שהוא בכל זאת איזשהו צמצום, כי בזה העולם כל אור חייב להיות באיזשהו כלי, אלא שעדיין אין זה נחשב ממש לבחי' כלי, כי בכל זאת זה מצב של ביטול שאינו יודע מעצמו, אבל בכל זאת איזה בחינת כלי יש בזה, כי בכל אופן האור ניתן לתוך תיבות ואותיות ולא בלי שום דבר, ומזה מוכן שזוהו עצמו גם הדרך לזכות לאור הביטול, כפי מה שמכנים כוונה וביטול בכמה שיותר תיבות ואותיות, כפי כוחו, כי כל תיבה שמכנים בה אפילו מעט ביטול, בזה העלה את המלכות לשרשה וכי התפילה היא עצמה בחי' מלכות, יעוי' ליקו"מ סי' מט ועוד, ועיי"ז זוכה שיאיר לו אווא"ם בתפילה, וכפי מה שמתייגע לבטל את כל המידות והתאוות.

הצדיק שזכה לתכלית הביטול מאיר את הדעת הזו לאנשים שהם עדיין בבחי' הישות

וכל זה אנו מקבלים מהצדיק בחי' משה שהוא ביטול עצמו בתכלית, כי כפי גדול הביטול כך גדול ההארה לבחי' הישות, וכשם שהוא אצל כל אחד ואחד בעצמו, כך הוא גם בכללות הנפשות, שהצדיק שזכה לשלימות הביטול, מאיר הארה זו להמון עם שעדיין לא זכו בזה לשלימות הביטול וכי זה עיקר רצון השי"ת, כי השי"ת רוצה בעבודתנו עבודת קרוצי עפר גושי חומר, וע"כ הצדיק שזכה לתכלית הביטול עיקר עבודתו היא להאיר לאחרים שהם עדיין בבחי' קרוצי עפר גושי חומר, כי זה עיקר רצונו יתברך שיתגלה מלכותו דייקא במקומות אלו, וע"כ הצדיק מאיר למקומות אלו, שזוהו בחי' מה שנקבר משה מול בית פעור, כי זה עיקר עבודת הצדיק תמיד לתקן את המלכות ולהעלותה לשרשה והעיקר ע"י מה שמאיר את הארת הדעת לכל המקושרים אליו, בבחי' אתה הראת לדעת' שהמקושרים למשה יש להם לקבל הארת הדעת הנ"ל וכמבואר בלשון רבינו, ואולי בזה יתבאר מה שכתוך הפסוק הזה עצמו של הסתלקות משה כתיב 'בניא בארץ מואב', ופירש רבינו שניא הוא בחי' ענוה

וארץ מואב הוא בחי' דוד שבא ממוואב, היינו בחי' המלכות, כי זה עצמו עיקר התיקון של קבורת משה מזה שהוא בארץ מואב דהיינו בחי' המלכות, שהוא בחי' כל ישראל שהם חלק ממלכות דקדושה, ומשם מאיר להם משה הארת הדעת, ולכן מדגיש מה שבא ממוואב שנרמז בזה מה שבא מהעכו"ם שהוא כביכול בחי' ריחוק, אבל דייקא זה הוא עיקר גילוי מלכות ה' שזה בחי' דוד המלך שגילה מלכותו יתברך בכל מקום ממש אף במקומות הרחוקים ביותר, וכ"ז הוא בחי' הארת משה לכל הדורות ודו"ק, ובפרפראות המתיק בזה שמה שדוד בא ממוואב הוא מכח מה שמשח תיקן את המלכות שעי"ז יצא ממנה דוד, וזהו מובן היטב על דרך הנ"ל.

וְזֶה פְּרִישׁוֹ: אָמַר רַבֵּה בַר בַּר כַּהֲנָא: זִמְנָא הָדָא הָדָא קְאָזְלִינָן בְּסַפְיִתָא, וְחִזְיָנָן הָדָא פּוּרָא דִּיתְבָּא לִיה אֲכֵלָה טִינָא בְּאִיסְיָה, וְאִידְחִיְהוּ מִנָּא, וְשִׁדְיִיְהוּ לְגַדְרָא, וְחִרְוֵב מִינִיָּה שִׁיתִין מַחֲזִין, וְאֲכֵלוּ מִינִיָּה שִׁיתִין מַחֲזִין, וּמְלַחוּ מִינִיָּה שִׁיתִין מַחֲזִין, וּמְלָאוּ מַחֲד גְּלַגְלָא דְעִינָא תְּלַת מָאָה גְּרַבִּי מִשְׁחָא. וְכִי הִרְדָּן לְבַתֵּר תְּרִיסַר וַיְחִי שְׂתָא, חִזְיָנָן דְּהָדָא קָא מְנַסְרִי מַגְרַמִּיָּה מְטַלְתָּא, וַיְהִי לְמַבְרִינְהוּ הִנֵּה מַחֲזִין (בְּבָא בְּתָרָא ע:ג):

ר'שב"ם: פּוּרָא. דג: אֲכֵלָה טִינָא. שְׂרִין קָטָן: בְּאִיסְיָה. בְּנַחֲרִיו שֶׁל דָּג נִכְנַם הַשְּׂרִין: וְאִידְחִיְהוּ מִנָּא. הִדְחִיְהוּ הַמַּיִם וְהַשְּׁלִיכֵהוּ לִבְשֵׁי כְּדָרְךָ וּמ, שְׂאִינֵי סוּבַל דְּבַר מַת: חִרְוֵב מִינִיָּה שִׁיתִין מַחֲזִין. שֶׁהַשְּׁלִיכֵהוּ הַמַּיִם עַל שְׂשִׁימַם בְּרַכִּים וְשִׁבְרָן כָּלָם, שְׁהִיָּה גְדוּל כָּל בָּה: וְאֲכֵלוּ מִינִיָּה שִׁיתִין מַחֲזִין. בְּעוֹדֵנָה לָה: וּמְלַחוּ מִינִיָּה שִׁיתִין מַחֲזִין. אַחֲרֵיכֶם, שְׁהִי רְחֻקִין מִשָּׁם, מְלַחוּ מִינִיָּה וְנִשְׂאִיְהוּ לְמַקְוִין: מַחֲד גְּלַגְלָא דְעִינָא. מַגְלַגְלָא עֵינֵי לְקַחוּ שְׁמֹן תְּלַת מָאָה גְּרַבִּי: הִנֵּה מְנַסְרִי. לְבַנְתָּ מַעֲצָמוֹת הִדָּג אֶתֵּן מַחֲזִין שְׁהַפִּיל:

פְּרִישׁוֹ: סַפְיָה לְשׁוֹן הַשִּׁיבוֹת, בְּחִינַת מְלָכוּת. שְׂרַבָּה בַר בַּר כַּהֲנָא חֲסַר בְּשִׁכְלוֹ אֹדוֹת הַמְּלָכוּת, אִיךָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מַעֲלִין אוֹתָהּ. וְחִזְיָנָן הָאִי פּוּרָא יִשְׂרָאֵל מְכַנֵּין בְּשֵׁם דְּגִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּרַאשִׁית מ"ח): "וַיִּדְגוּ לְרֵב בְּקָרֵב הָאָרֶץ". דִּיתְבָּא לִיה אֲכֵלָה טִינָא בְּנַחֲרִיו זֶה בְּחִינַת תְּפִלָּתוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יִשְׁעִיָּה מ"ח): "וַיִּתְחַלְתִּי אֲחֵסֶם לָךְ", שְׂנַתְעַרְב שְׂרִין, הִינֵנּוּ מִמָּאָה תְּפִלָּתוֹ וְעִבּוּדוֹתוֹ וּבְלִבָּל אוֹתוֹ. וְלֹא הָיָה יָכוֹל אִישׁ תִּישְׂרָאֵלִי הָזֶה לְעַבֵּד עִבּוּדוֹתוֹ תַּמָּח. מַה עֲשָׂה הָאִישׁ הַזֶּה? עֲשָׂה שְׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת הַנִּלְ. הִינֵנּוּ הַתְּקַשְׁרוֹת לְהַצְדִּיק וּנְתִיבַת הַצְדִּיקָה וְדוּדֵי דְבָרִים:

ההתקשרות לצדיק מחמת שאינו יכול להתפלל

הנה זה עניין חדש לכאן שמוכיר כאן רבינו שלא נזכר במאמר, מה שאיש הישראלי נתקרב לצדיק מחמת שלא היה יכול להתפלל כי היתה טומאה שבלבלה אותו, ובמאמר לא נזכר כלל פרט זה, ואמנם עניין התפילה נזכר בסוף העניין [באות ט] ששם הוא עיקר המקום שזוכים להתפשטות הגשמיות, אבל עניין ההתקשרות לצדיק בשביל לזכות להתפלל לא נזכרה במאמר, אלא עיקר הסדר הוא שכדי לזכות להרגיש שכל מאורעותיו הם לטובתו, לזה צריך להעלות המלכות לשרשה שזהו ע"י ההתקשרות לצדיק ווידוי דברים לפניו, וכמו"כ ניתן להבין מסדר הדברים שעניין ההתקשרות לצדיק והוידוי דברים הוא כדי לכפר על העוונות, אלא שבהמשך הדברים [באות ח ואות ט] מבואר שעניין הוידוי דברים הוא כדי לקבל דרך ישרה לפי שורש נשמתו, והמובן הוא שמקבל דרך בעניין זה עצמו של ביטול הדי' יסודות [וכמוש"כ בביאור הליקוטאים], וא"כ כיון שמבואר [באות ט] שע"י ביטול הדי' יסודות זוכים לביטול לאווא"ם בעת התפילה, ניתן להבין שעיקר חסרון הדרך בעבודת ה' שיש למוי שבא להתקרב לצדיק הוא בעניין זה של חסרון התפילה ככוונה שהוא בחי' תפילה בהתפשטות הגשמיות לפי בחינתו ומדרגתו, ואכתי צ"כ קצת [ויעו"ו] בפרפראות מש"כ בזה ולא זכיתי להבין היטב כוונתו.

וְזֶה פְּרִישׁוֹ: וּמַתָּה, וְאִידְחִיְהוּ מִנָּא, וְשִׁדְיִיְהוּ לְגַדְרָא. וְהַזְכִּיר הַשְּׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת מַעֲלִיא לְתַתָּא. וּמַתָּה זֶה בְּחִינַת וְדוּדֵי דְבָרִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "כֹּל הַמוֹמְתִין מִתּוֹדִין". וְאִידְחִיְהוּ מִנָּא זֶה בְּחִינַת צְדִיקָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (קִהְלֵת י"א): "שְׁלַח לְחַמֵּךְ עַל פְּנֵי הַמַּיִם". וּבְתִיב (יִשְׁעִיָּה ל"ב): "אֲשִׁרְיִכֶם זֹרְעֵי עַל כָּל מַיִם". וְשִׁדְיִיְהוּ לְגַדְרָא הַצְדִּיק נִקְרָא גַּדְרָא, לְשׁוֹן גְּרַר, שְׁחָא גֹדֵר פְּרַצְוִתִּיהוּ שֶׁל

ישראל (יחזקאל כ"ב; ישעיהו נ"ח) וזה: וְשִׁדְיִיְהוּ לְגַדְרָא, שְׁהַקְרִיב אֶת עַצְמוֹ לְצַדִּיק.

שלוש בחינות מעילא לתתא

הנה ג' בחינות אלו נזכרו לעיל [באות ח], אמנם כאן הזכירם מעילא לתתא כמבואר בלשון רבינו, ויל"ע למה באמת הזכירם באופן כזה, וביאר בפרפראות 'יש לומר כי הוא מטעם כי בתיקונים אלו של ווידוי וצדקה, צריך לעסוק תמיד גם כשאינו אצל הצדיק, רק שיהיה בהתקשרות להצדיק.

וְעַל יְדֵי שְׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת אֵלֹהִי, וְחִרְוֵב מִינִיָּה שִׁיתִין מַחֲזִין שְׁעַל יְדֵי הַמִּיתָה, הִינֵנּוּ וְדוּדֵי דְבָרִים, הַעֲלָה אֶת הַמְּלָכוּת מִבֵּין הַסְטָרָא אַחֲרָא. וְהַצְדִּיק הוֹרָה לוֹ אֶת הַדְרָךְ הַיִּשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּהַפְטָרַת בְּרַאשִׁית (יִשְׁעִיָּה מ"ב): "אַחֲרֵיכֶם תִּרְיִם וּבְעֵצוֹת", רְמָזוֹ עַל חֲרָפֵן מִמְשַׁלֵּת הַעֲבוּרִים. "וְהוֹלֵכְתִי עִוְרִים בְּדָרְךָ לֹא יִדְעוּ", זֶה בְּחִינַת שְׁהַצְדִּיק הוֹרָה לוֹ דְרָךְ יִשְׂרָאֵל. זֶה בְּחִינַת פְּרִישַׁת דְּרָכִים כַּנִּלְ.

והולכתי עוורים בדרך לא ידעו

כפשטות מפרש רבינו שמוליכו בדרך ישרה לפי שורש נשמתו, בדרך שלא ידע בה קודם לכן, וזהו בדרך לא ידעו, היינו שלא ידעו מהדרך הזו, אבל נכלל בזה ג"כ שמוליכו בדרך זה של ביטול כל הדי' יסודות עד שזוכה לביטול לאווא"ם וזוכה לבחי' ביטול הדעת לגמרי [כזמן ההארה ואח"כ חוזר אל הישות ומאיר לדעתו], וזהו בדרך 'לא ידעו' היינו בדרך כזו שמגיעים לבחי' ביטול הדעת, באופן שלא ידע אפילו מעצמו, כ"כ בביאור הליקוטאים [ומוסיף אח"כ עומק נוסף בפירושו של 'לא ידעו' הנ"ל, דהיינו שמאיר לו אור אין סוף שהוא למעלה מהידיעה, כי ע"י שמוליכו בדרך לפי שורש נשמתו, זה עצמו מכין לו כלי לקבל בתוכו את אווא"ם שהוא למעלה מידיעה והשגה, וזהו 'והולכתי עוורים בדרך לא ידעו', היינו בדרך שמקבל הארה מבחי' לא ידעו, היינו מאווא"ם שהוא בחי' למעלה מהידיעה ודו"ק.

וְשִׁיתִין מַחֲזִין, רְמָזוֹ עַל עֲלִית הַמְּלָכוּת, דְּכַתִּיב בָּהּ (שִׁיר הַשִּׁירִים ו'): "שְׂשִׁימַם הַמָּחַ מְלָכוֹת". וְאֲכֵלוּ מִינִיָּה שִׁיתִין מַחֲזִין מַחֲזִין רְמָזוֹ עַל שְׁנֵי מַדּוֹת רְעוּת שֶׁל חֵי מְדַבֵּר, שְׁעַל יְדוּ בֹא עֲנִיּוֹת כַּנִּלְ, וְעַל יְדֵי צְדָקָה מִתְּמַן אוֹתָם וַיִּמְשִׁיךְ שְׁפַע. וְזֶה: "אֲכֵלוּ מִינִיָּה". וְשִׁיתִין מַחֲזִין, רְמָזוֹ עַל בְּחִינַת שְׂשִׁימַם גְּבוּרִים, שְׂמִשָּׁם כָּאֵ שְׂפָרְסָה, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ (בְּרַכּוֹת לג: תַּעֲנִית ב. עֵין שָׁם): "גְּבוּרֹת גְּשָׁמִים:

וּמְלַחוּ מִינִיָּה שִׁיתִין מַחֲזִין. זֶה רְמָזוֹ עַל תְּקוּנָה שְׁתֵּי מַדּוֹת רְעוּת יְדוּמָם צוּמְחִי, עַל יְדֵי קִרְבָּתוֹ לְהַצְדִּיק, כִּי הַצְדִּיק הוּא "בְּרִית מְלַח עוֹלָם". גַּם עֲצָבוֹת וְתַאֲזוּזוֹת בְּאִים מְדַמִּים עֲבוּרִים, וְעַל יְדֵי מְלַח פּוֹלֵט הַדְּמִיּוֹת רְעִים. וְשִׁיתִין מַחֲזִין, זֶה רְמָזוֹ עַל שְׂשִׁימַם אוֹתִיּוֹת שְׂכַבְרַת בְּהִינָם, שְׂחָם כִּיד הַצְדִּיק, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מִשְׁלֵי ו'): "בְּרַכּוֹת לְרֹאשׁ צַדִּיק":

ברכת כהנים

היינו כי עיקר השפע הוא ע"י הצדיק שמבטל עצמו לאווא"ם שעי"ז נמשך השפע וכדלקמיה, וזה עצמו בחינת ברכת כהנים, שהכהנים שהם מקריבים קרבנות ומבטלים את כל הכריאה לאווא"ם, הם ממשיכים את שפע הכרחה ויעו"ו בפר' נשא מה שנתבאר עוד בעניין ברכת כהנים שהוא בחי' ההארת פנים ברצוא ושוכ.

וּמְלָאוּ מַחֲד גְּלַגְלָא דְעִינָא תְּלַת מָאָה גְּרַבִּי מִשְׁחָא. גְּרַבִּי מִשְׁחָא, זֶה בְּחִינַת הַדְּעָת, כִּי "שְׁמֹן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ" (שְׁמוֹת ל), זֶה בְּחִינַת שְׂכָל. וְתְּלַת מָאָה, זֶה בְּחִינַת מִשְׁחָה, שְׁחָא בְּחִינַת מַה שְׁהַצְדִּיק מְקַטֵּין אֶת עַצְמוֹ, בְּבְחִינַת מַה. בְּשִׁלֵּשׁ בְּחִינּוֹת צְרִיף לְחַקְטִין אֶת עַצְמוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (וַיְמַיְהוּ ט): "אֵל יִתְחַלֵּל חֲכָם, גְּבוּר וְעִשִּׂיר":

נִמְצָא שְׂכָכַל בְּחִינָה מְאֵלוֹ שְׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת הוּא נַעֲשָׂה מַה. וְעַל יְדֵי זֶה יֵשׁ לוֹ הַתְּפַשְׁטוֹת הַגְּשְׁמִיּוֹת, וּמְדַבֵּק בְּאוֹר אֵין סוּף, שְׂאִין שָׁם שׁוּם שְׁנֵי רְצוּן, אֲלָא: ה' הוּא הָאֱלֹהִים, כַּנִּלְ, הִינֵנּוּ כִּלּוֹ הַטּוֹב וְהַמְּטִיב. וְזֶה בְּחִינַת חֵד גְּלַגְלָא דְעִינָא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (וַחֲרֵ נִשָּׂא קלו'): "וַיִּזְוִינָמָא דְאִתִּי וַיִּשְׁתַּבַּח בְּהָ עֵינָא חֵד דְרַחְמִי, זֶה בְּחִינַת כִּלּוֹ הַטּוֹב וְהַמְּטִיב. נִמְצָא בְּשְׁהַצְדִּיק עוֹשֶׂה עַצְמוֹ מַה, מְדַבֵּק אֶת

עצמו לעינא חד דרחמי, הינו לאין סוף, ואחר כך פשוטו בביחנת רצוא ושוב, אז ממשוץ מאור אין סוף האחרות הרצון הפשוט שם דרך המה שלו, ונעשה ממה מאה, כמו שנאמר: 'אל תקרי מה אלא מאה'. ונעשה תלת מאה מתלת מה, וממשוץ אור הזה לדעתו ולשכלו, הינו גרפי דמשוץ, שהוא בחינת שכל, כנ"ל. אתה הראית לדעת, שממשוץ אור אין סוף לדעתו, שידע האחרות, שה' הוא האלקים, ויכרך הטוב והמטיב על הכל כמו לעתיד לבוא:

המשכת שפע הדעת הוא ע"י הביטול לשורש השפע ששם הכל טוב כאתגליא

היינו שיעקר המשכת השפע הוא דייקא ע"י ביטול הישות, כי שורש השפע הוא מאוא"ם, וע"כ כשמבטל עצמו לאוא"ם אזי זוכה להמשיך השפע משרשו [וזה בחינת משה, מה הוא בחי' הביטול, והש' הוא גמטריא ג' מאות, כנגד ג' בחינות מאה שנעשים ע"י ג' בחינות של מה שהוא בחינת הביטול, כ"כ כפרפראות ובביאור הליקוטים], ומשם עצמו נמשך גם הארת הדעת שהכל לטובה, כי כשם ששורש השפע הוא מאוא"ם, כך שם הוא בחי' רצון הפשוט שהוא שורש כל הרצונות של כל פרט בכריאה [וכדלעיל אות טז], וממילא שם מאיר באמת אור הדעת שהכל לטובה, כי שם הוא שורש הרצון ששם אין כלל דין ורחמים, רק הכל שם רחמים, בבחי' עינא חד דרחמי, כי בשורש הכל הוא רחמים פשוטים ונגלים, וע"כ הצדיק שמבטל עצמו לאוא"ם ע"י שמבטל ישותו לגמרי וכל הדי' יסודות שלו, ע"י זוכה להמשיך שפע, ועיקר השפע הוא שפע אור הדעת שנמשך משם, דהיינו הארת הדעת לידע שהכל לטובה, אבל השפע הזה נמשך לתוך כלים, כי זהו העיקר להמשיך הארת הדעת הזאת לתוך בחי' הישות, כי עקר התגלות האור הוא דייקא כשהוא מצומצם בתוך כלים, וע"כ הדעת מוכרח להימשך בתוך גרבי משחא' שהם בחינות הכלים [ויעו' בביאור הליקוטים שהאריך בפרט זה].

כי תדרו ואתאן לבתר תריסר ירחי שתא וקחזינן דהוי מנסרא מגרמייהו לבנינא הנך מהוואן כי מאחורי הקדשה, שהם שנים עשר שבטים, שעל ידם נתתן מלכות הנ"ל, ואחריהם הוא הטמאה. ויש בני אדם שיוצאין מהקדשה, וזה שספר התנא, שהדר וחרו לעזו באלו שהם בתר תריסר ירחי שתא, שהם אחורי שנים עשר שבטים דקדשה, שיוצאין מכלל ישראל על ידי מעשיהם הרעים. וחיזין דהוי מנסרי מגרמייהו הינו שעל ידי מעשיהם הרעים החקוקים על עצמותם, והחקיקה עובר מעבר לעבר בנסירה ממש. אבל על ידי שאיש הישראלי הנ"ל נתעורר בתשובה על ידי שרין קטן שבגחיריו, על ידי שהרגיש טמאה קטנה שמבלבלת אותו, על ידי תשובתו גורם, שגם אלו הרשעים נעשו פסא לקדשה, ויהבי לבנינא הנך מהוואן שעוררים גם הם לעוברי השם, שייבנו תנך מהוואן הנ"ל:

כל אחד משפיע על כל הכלל

בזה מתבאר עניין נורא ונפלא מאוד, איך שכל אחד הוא חלק מהכלל, וכשאהד מתקרב לצדיק ומבטל ע"י עצמו לאוא"ם, הוא משפיע בזה על כל ישראל, אפילו על הרחוקים מאוד, והיינו כי כל אחד מישראל הוא חלק מהמלכות, וכשהוא עולה ומקשר עצמו לשרשו לאוא"ם בזה הוא מעלה את המלכות לשרשה לאוא"ם וממילא עולים ע"י גם כל ישראל שכולם אהוים ומושרשים בבחי' המלכות ונבביאור הליקוטים כתב שזה מה שהביא רבינו את הפסוק 'יהי בישרון מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל, להורות ששלימות תיקון המלכות הוא דייקא ע"י אחדות ישראל, כי כולם יחד הם כללות המלכות וע"כ עיקר התיקון הוא דייקא ע"י שלימות כולם, אבל מצד שני כל אחד משפיע על הכלל כולו כמבואר כאן בלשון רבינו].

זה פרוש: אנכי ה' א-להיך פרוש הן ה' הן א-להיך תבין, שכל זאת אנכי, הינו שתקנים: 'פה' אהלל דבר, בא-להים אהלל דבר, הינו בלו הטוב והמטיב, כנ"ל. אשר הוצאתיך מארץ מצרים דאיתא במדרש (פראשית רבה טז), כי כל הגליות נקראים על שם גלות מצרים, מפני שהם מצרים לישראל. הינו שעל ידי הצדיק נתפטר מלכותם וממשלתם של העפנים, כי על ידי זה עולה מתוכם מלכות דקדשה כנ"ל:

מבית עבדים זה רמז על בטול המדות רעות של ארבע יסודות, המכנים בשם עבדים, כי כל הארבעה יסודות הם מתחת גלגל הירת. והירת מכנה בשם עבד, כמובא בזהר (וישב קפ"א): 'הנה ישכיל עבדי' דא סיהרא. פרוש: על ידי הצדיק עולה המלכות מן הספרא אהרא, ונתפטרם המדות רעות, ועל ידי זה האדם בא לבחינת עולם הקא, לבחינת: 'פה' אהלל דבר, בא-להים אהלל דבר':

יציאת מצרים הפרטית של כל אחד משפיעה על העלאת המלכות לשרשה

גם כאן רואים שרבינו מתחיל בפסוק 'אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים', וא"כ מדבר ביציאת האדם עצמו מבית עבדים (דהיינו ד' יסודות וכמבואר בהמשך), ולעומת זאת מוכיר בתוך הדברים שע"י עולה מלכות דקדושה מבין העכ"ם, וא"כ מדבר על מלכות דקדושה אלא שזה הינו הך והא בהא תליא כי היציאה של כל אחד בפרטות משפיעה על העלאת המלכות לשרשה וכנ"ל, וכ"כ בביאור הליקוטים.

הנה ישכיל עבדי ירום ונישא וגבה מאוד

עוד כתב בביאור הליקוטים על מה שהביא כאן רבינו את הפסוק הנה ישכיל עבדי ירום ונישא וגבה מאוד, בהקשר לבחי' גלות מצרים ששם הוא מקום העבדות, שע"י אנו מכינים היטב את עניין הפסוק הזה (שהולך בכללות על משה רבינו ובפרטות על כל אחד ואחד מישראל), כי בתחילה בעת שהותו בגלות מצרים קודם השפעת השכל והדעת, אזי הוא בבחי' עבדות, ואז כשזוכה להשגת הדעת והשכל כג' בחינות, ירום ונישא וגבה, שזה כנגד ג' בחינות של ההתקרבות לצדיק וביטול הדי' יסודות שע"י זוכים להשגת הדעת, אזי הוא יוצא מכלל עבדות לכלל מלכות [שהיא תכלית ההיפך של עבדות] עד שיי"ב שבטי ישראל הם עצמם מרכיבים את המלכות דקדושה כדלעיל, והם עצמם בחי' י"ב חדשי הלכנה, נמצא שהלכנה עצמה שהיתה בתחילה בבחי' עבד, עתה היא בבחי' מלכות, וזה ע"י בחי' 'הנה ישכיל' שע"י ג' בחינות הנ"ל של ירום ונישא וגבה ודו"ק.

אנכי ה' אלקיך ולא יהיה לך

עוד נקודה נפלאה ביאר בזה בביאור הליקוטים דהנה רבינו בדבריו [כאות ה] כשמבאר שבכל לאו שאדם עובר הוא מכניס את האותיות האלו לתוך הטומאה רח"ל ונעשה מזה צירופים רעים, נקט רבינו לדוגמא את לאו 'לא יהיה לך', ויל"ע למה נקט רבינו דוגמא את הלאו הזה, ואע"פ שבכל דוגמא שהיה אומר יכולים אנו לשאול זאת למה נקט דווקא זה, מכל מקום מהתבוננות בדרך דבריו הקדושים נראה שבכל פעם שנקט דוגמא יש מכוון כמה שנקט דווקא דוגמא זו, וא"כ יש להבין למה נקט דוגמא זו.

אבל באמת העניין מבואר היטב כי אף שבכל לאו נעשה עניין זה שנחפכים הצירופים ונכנסים כביכול לתוך הטומאה והקליפות רח"ל, מ"מ בלא יהיה לך' הרי הוא ממש עניין הלאו הזה עצמו כפשוטו, כי הלאו הוא 'לא יהיה לך אלהים אחרים', היינו שלא תתן יניקה לאלהים אחרים, כי ע"י שעובר על התורה נעשים צירופים רעים ויונקים מזה הסמ"א שהם נקראים ג"כ אלהים וכמבואר לעיל [באות ב], א"כ זהו ממש עניין הלאו הזה בעצמו וע"כ נקט דוגמא לאו זה.

ועל פי זה מתבאר שבכל לאו שעוברים רח"ל עוברים בזה בבחינה מסוימת גם על הלאו של 'לא יהיה לך אלהים אחרים' כי נותנים בזה יניקה לחסמ"א שנקראת אלהים אחרים, ומכ"ש בלאו זה עצמו, וכמו כן מידה טובה מרובה שבכל מצוה שעושים מוציאים את המלכות מהסמ"א שזה בחי' יציאת מצרים, וא"כ בכל מצוה מקיימים בחי' 'אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים' שמרמו על העלאת המלכות והוצאתה מבין הסמ"א, וא"כ נפלא מאוד מה שכנגד הדוגמא שנקט רבינו את 'לא יהיה לך' שזה כללות הלאוין, פירש בסוף המאמר את הפסוק 'אני ה' אלקיך' שזה כללות העשין וכמובא, והוא נפלא מאוד.

עלון המקורבים

ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי החפצות ולפרסום בגליון פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאינו חרדעה בשלוחה: E0773140331@GMAIL.COM

72 או לאימייל:

נפתחה! הגשימו את החלום ותזכו גם אתם להשתתף בקיבוץ הקדוש בראש השנה באומן סמוך לציונו של רבי נחמן מברסלב זי"ע שאמר: 'הראש השנה שלי עולה על הכל'.

הודרו! מספר המקומות מוגבל! מחיר המיטה \$148 + דמי רישום שישולמו במזומן או בכרטיס אשראי, הסכסוד מיועד רק עבור אלו שלא היו באומן מימיהם (בכל ימות השנה ולא רק בראש השנה) ומבקשים להירשם לנסיעה לאומן ראש השנה תש"פ, המעוניינים יתבקשו בעת ההרשמה להתחיל על הווה המאשר זאת.

פרוייקט אומן 148 מסובסד על ידי עמותת "יסודות המשכן" ע"ר 580553048

איך נרשמים?

בכדי לשריין לעצמכם מקום בטיסה תידרשו להגיע לישוב בר יוחאי (ליד מירון) רחוב כליל החורש 109 עם דרכון בתוקף כולל צילום דרכון ותשלום ע"ס \$148 + דמי רישום שישולמו במזומן או בכרטיס אשראי קבלת קהל בימים ב,ג,ד כלבד. כשעות הבוקר בין השעות 12-9 ובצהריים בין השעות 7-3. בכדי לממש את הסכסוד יש להגיע פיזית, לא יהיה ניתן לבצע רכישות כרטיסים בטלפון.

שימו לב! פעלו לפי השעות והתנאים המופיעים לפניכם בלבד, ובכך תמנעו מעצמכם עגמת נפש מיותרת.

מספר הטלפון לבידוריים: 09-8656148

אמנם הצדיקים שביטלו רצונם לגמרי, ואין להם שום רצון אחר חוץ מרצון השם יתברך – אין להם שתי עיניים אלא עין אחת, והם מעוררים זה לעומת זה גם למעלה. כי גם למעלה יש כביכול שתי עיניים, אחד של רחמים ואהבה, ואחד של דין וגבורה. ועל ידי שיש להם רק עין אחת – הם גורמים שגם למעלה יש רק עינא חד דרחמי.

בלעם – שתום העין

וזה לעומת זה, יש את בלעם, שהוא תכלית ההיפך, וגם לו יש רק עין אחת. כי אין לו בכלל שתי רצונות, אלא רק רצון אחד, דהיינו הרצון הפרטי שלו. ולא די לו בזה, אלא הוא רוצה כביכול להכריח ולבטל את רצון השם יתברך לרצונו, שהרי 'בדרך שאדם רוצה לילך מוליכים אותו'. ולכן, כל הייו עסק למטאות עצמו בתכלית הטומאה, כדי לבטא לגמרי רק את רצונו ושלא יישאר שום מקום לרצון אחר כביכול.

ובשביל הבחירה, עשה השם יתברך שנראה כאילו הוא הצליח, והגיע כביכול לאותם דרגות והשגות של משה רבינו, אלא שמושה הגיע לזה מתוך ביטול מוחלט של רצונותיו לרצון השם יתברך, ובלעם הגיע לזה מתוך עקשנות מוחלטת על רצונותיו, וביטול מוחלט של רצון ה' כביכול. ולכן גם היה נדמה לו שיכול 'לפתות' את השם יתברך, שיוסיכם בהכרח לרצונו לקלל את ישראל ה'.

ולכן הקריב קרבנות כנגד האבות, עם כוונה הפוכה. כי האבות הקריבו כדי לבטל את הרצון הבהמי לרצון השם יתברך, והוא עשה זאת כדי להמשיך את רצון ה' אליו. אמנם לא הצליח, ולא רק שלא הצליח אלא איבד את כל הכוחות שהיו לו, והכוחות האלו ניתנו לאתונו, להראות לו שאם כרצונו, אז לא רק הוא יהיה בעל השגה אלא גם בהמתו...

* * *

ובאותם ימים לא כעס השם יתברך, כי אמנם ככל יום יש שתי עיניים, ימין ושמאל. אבל באותם ימים שרצה בלעם להגביר את העין שמאל על העין ימין, הראה לו השם יתברך שבעצם אין עין שמאל אלא רק עין ימין. ואמנם בדרך כלל יש דין ויש משפט, אבל כל זה בינינו לבין השם יתברך. אבל כשהוא מתערב מבחוץ – אזי כלפיו ילא הביט און ביעקב, כי מאחר שיש לנו עין ימין, גם הוא כביכול מסתכל עלינו רק בעין ימין. ויש עוד להאריך בחלק הזה.

הזדמנות אחרונה לשנה זו! \ מואת: אומן שלום

טיסות לאומן ראש השנה במחיר מסובסד של \$148

לאור ההצלחה והביקוש האדיר בשנים עברו, פרוייקט אומן ראש השנה \$148 למי שלא היה באומן בחייו יוצא לדרך... זו השנה הרביעית. בואו להגשים את החלום הגדול! ההרשמה לטיסת 148 דולר לקראת סיום!

מעוניינים לטוס לאומן לימי ראש השנה הבעל"ט? נמנעתם עד כה להגיע לאומן בשל העלויות הכבדות במחירי כרטיסי המיטה לאומן או מכל סיבה אחרת? הנכם מוזמנים להגשים את החלום הגדול! ההרשמה לטיסת 148 דולר

דרשתי קרבתך \ המושך מעמוד ב

משה ובלעם – זה לעומת זה

על בלעם נאמר 'בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו', וזה תמצית שיטתו של בלעם – לעומת שיטתו הקדושה של משה רבינו. ומהמת זה היה נדמה לו שיכול לפתות כביכול את השם יתברך, אבל בפרשה זו נתגלה השקר שב'שיטתו'.

יש שני מיני רצונות. יש את הרצון של השם יתברך – הן את הרצון הכללי לברוא את העולם, והן את הרצון הפרטי לברוא כל פרט שיש בעולם, ולהחדש את העולם על כל פרטיו בכל יום ובכל רגע. ויש את הרצון הפרטי של כל אחד. דהיינו, שכל פרט שיש בעולם – יש לו רצון משלו, ולכן יש לו כביכול ישות משלו, ואינו מבוטל ונכלל בהשם יתברך מחמת הרצון הפרטי שיש לו.

והנה, התכלית של בריאת העולם – הוא כדי למלאות רצונו של השם יתברך, דהיינו לבטל את הרצון העצמי וממילא את הישות העצמית – ולהיכלל בהשם יתברך וברצונו. ובשביל זה צריך להתקרב לצדיקים ולקבל מהם את הרצון הכללי להתבטל להשם יתברך, ולקבל את התורה, שמלמדת איך לבטל כל רצון פרטי להשם יתברך.

שתי עיניים – שתי רצונות

אמנם יש כל הזמן 'חיכוך' בין שתי הרצונות. מצד אחד יש את הרצון של השם יתברך, ואנו רוצים להיות מחוברים לאותו רצון ולהיכלל בו, ומצד שני יש את הרצונות האישיים שלנו. ובמחשבה ראשונה נדמה, שעצם המציאות שיש כזה חיכוך אינו ראוי, אבל באמת – זה כל התענוג של השם יתברך, שיש כזה חיכוך כל הזמן, והאדם נמצא בתוך החיכוך הזה, וצריך בכל פעם לבהור לצד רצונו של השם יתברך.

ולכן יש לאדם שתי עיניים. העיניים מבטאות את הרצון של האדם, ושתי עיניים מבטאים שתי רצונות מנוגדים, העין הימנית פונה להשם יתברך, ורוצה את רצונו. והעין השמאלית פונה לעבר העולם, ורוצה את הרצונות שמנוגדים לרצון ה'. ועל זה אומר השם יתברך 'ליבבתיני באחת מעיניך', כלומר, אף שיש את העין השמאלית, אבל די לי בזה שעין אחת פונה אלי, וכזה יש די כדי לאהוב אותך בכל לבי כביכול.